

3. Szám.

s ebben
bb mint
t szembe
aguk is
. Ó volt
a, hogy
al a ke-

OK.

számában
küldték:
rike, ifj.
5? Neve
különben
b.) Kiss

ÁJA.

nyaraló,
lyet tu-
Marien-
nia és
a szánt
ár meg-
Klein
küldeni,
24. sz.

G.

ep ré-
Lajos
2 frt.

a ke-

csi.

m-épület
en.

KELLEMES VÁSÁR. (Lásd a 62. lapon.)

XLI. kötet, 4. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1891. július 26-án.

KLÁRI NÉNI RABSZOLGÁI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

EMBER tervez, isten végez. De sokszor még bizony az apa is végez, mert hát neki is dolga ez egy kicsit.

Gabi és Samuka félig szepegve, de félig mégis már szinte megkönnyebbülve látták onnan az ablakukból, hogy Elek és Tercsike végre jönnek, már nem messze vannak a háztól.

— Most majd kiszólok nekik, hogy jöjjenek be mindjárt ide, szólt Gabi. Majd valahogy eligazítjuk, hogy el ne áruljanak.

— Az nagyon jó lesz.

Az ám. Nagyon jó. Csak az a kis hiba volt benne, hogy az apa is éppen akkor sétált ki a kapu elé.

— Nagyon sokáig maradnak oda azok a gyerekek. Figyelmeztetnem kell Eleket, hogy sötét estig nem szabad velök kimaradnia. Könnyen kitanulnának a rendből, pedig Klári hugom már szépen beleszoktatta őket. — No, nincs baj, éppen jönnek. Így már jól van.

És vidáman ment pár lépésnyire eléjük, éppenségesen az ablak felé, ahol Gabi az ő nagyon jól kifőzött tervével lesben állt.

— Oh, ez már borzasztó! kesergett Gabi kétségbeesve. Már ugyan mit keres apánk most meg itt a ház előtt?.. Már látja Eleket... int neki... oh, csak Tercsikének volna annyi esze, hogy valami ügyes kifogást találna helyettünk, majd én is kisegiteném máskor.

A Tercsike jóakarátában nem is lett volna a hiba, csakhogy az nem volt elég. Mert alighogy Elek néhány szót váltott az apjával, már persze kisült, hogy Gabi és Samuka elmaradtak a közösnek tervezett kirándulásról, nem tudja sem Elek, sem Tercsike nem tudják, hol töltötte a két fiu a délutánt.

— Már ez nincs rendjén, szólt szigoruan az apa. Gabi mindig szeret pajkos csinyekbe keveredni és rendesen magával rántja Samukát is. Hol vannak? Ezt mindjárt tisztába kell hozni.

Samuka, amint ezt hallotta, hangosan sirva fakadt ott bent a szobában, kihallatszott az utcára is.

— Ott vagytok? Ugyan mi lehetett, hogy olyan nagyon jámborak lettetek és a szobában lappangtok? Lássuk csak.

Hát azt hamar meglátták. Gabinak ijedtében eszébe sem jutott, hogy a tönkretett ruhákat eltegye szem elől, az apa legelőször is ezt pillantotta meg. Ennek a során aztán nagyon hamar kiderült minden.

Még Klári néni uralkodása idején sem volt soha ilyen bus este a házban, mint most. Röstelkedett maga Elek is, mert érezte, hogy ugy félig-meddig ő is oka a bajnak, kárnak és bosszuságnak.

— Nem gondoltam, hogy ilyesmi lehet belőle... hivatam is őket s azt felelték, hogy mindjárt utánunk jönnek... később aztán Tercsike biztatott, hogy jól elmulatnak ők s én megbiztam benne. No, nem esik ez meg többet, kedves apám. Majd rajtok lesz a szemem. Most már tudom, mit kell tennem.

Samuka olyanformát gondolt, hogy bizony jobb lett volna, ha előbb is tudja, akkor nem vész oda az ozsonna s nem egy darab száraz kenyér a vacsora. Gabit nem annyira ez bántotta, mint inkább az apának az az ítélete, hogy amit vétettek, azt jóvá kell tenni ezen-tul példás viselettel, jó tanulással. Eddig, hogy Klári néni pontosan ügyelt rá, nem volt semmi hiba a lecke körül. Hát ezután se legyen, mert pár nap múlva nagy nap lesz az iskolában, már pedig úgy illik, hogy ott ők legyenek a legelsők.

— Tudjátok, a tanfelügyelő ur látogatja meg az iskolát és ugyancsak szegyen volna, ha nem ti volnátok az elsők az iskolában, mikor a többi tanuló majdnem mind szegény paraszt gyerek.

— Oh nem is félek én tőlök, hetvenkedett Gabi.

— De még én sem, mondá Tercsike. Legfeljebb az a szenteskedő Juliska itt a szomszédban gondolhatja, hogy tultesz rajtam, de azt ugyan hiába gondolja, pedig a tanító ur ugyancsak pártját fogja mindig. De azért én eddig mindig jobban tudtam a leckémet, mint ő.

— És én is, mint az ő kérkedő bátyja, a Gyurka. Pedig azzal is mindig nagyra van a tanító ur.

— Méltán, szólt komolyan az apa. Tudjátok, hogy az anyjok szegény özvegy asszony s ők, mikor az iskolából hazatérnek, otthon mindenféle nehéz munkát is végeznek, mégis szépen rendesen elkészülnek a leckéjükkel. Nektek még könnyebb. Eleknek majd gondja lesz rá, hogy szépen elkészüljete.

Éppen csak ez volt az, ami Gabiéknek ebben az egész dologban nem tetszett. Akarják ők maguk is, hogy dicsőséget arassanak, meg is lesz az, semmi kétség benne; de már csak úgy volna az jó, ha nem kellene azért annyi unalmas órát tölteni, mint a mikor még Klári néni itt ült a nyakukon.

— Tudjuk mi magunk is, mi szükséges, mi nem, mondá másnap Gabi Eleknek. Bizony fölösleges, hogy itt töltsd velünk az időt, mikor tudom, hogy már a minap összebeszéltél az erdőcsöszszel, hogy ma kimentek rókalesre.

— Az igaz. Nekem mulatságosabb is volna, mint itt ögyelegni veletek. De hát rám van bizva, hogy jól végezzétek a dolgotokat.

— Ugyan sok haszna van, hogy itt ülsz. Mintha bizony a nélkül is nem éppen olyan jól végeznők el ezt a kis írást.

— Nekem mindössze ez a számtani feladványom van, nem is nehéz az egész, mondá Tercsike.

— Ha tudnám, hogy böcsületesen elkészültök, el is mennék. Az öreg János megígérte, hogy az én számomra is hoz puskát ... minap is löttem már vele s az öreg azt mondja, hogy nagyon jól fogom. Ha azt a rókát lelőném, az már csak volna valami.

— Jaj be derék volna! Azt már csak nem szabad elmulasztani. Ne félj semmit, úgy fogjuk itt magolni, körmölni a feladványainkat, mintha csak Klári néni ülne a nyakunkon. De aztán elhozdám a rókát!

— Már azon rajta is leszek.

Mikor Elek ezt mondta, már az ajtó-nál volt. Mert belátta, hogy csakugyan egészen fölöslegesen tölti ő az idejét ott azalatt, míg a kisebbek a leczkét tanulják és irogatnak, számolgatnak. Majd ha hazatér, ugyis utánna néz, elvégeztek-e szép rendben mindent. Ezt Gabiék is tudják, tehát dologhoz látnak.

Bizonyos is, hogy dologhoz láttak, csak az volt a baj, hogy a kis Samuka tulságosnak találta a dolgát.

— Ennyi betűt még soha sem adtak fel . . . ezt reggelig sem írom le. Én nem írom tovább . . . majd leirom holnap a többbit.

— Oh te kis buksi, szólt Tercsike nevetve. Hát azt hiszed, hogy még az is valami, amit te csinálsz. Az csak játék. Kellene csak ilyen rengeteg számadást megcsinálnod, mint nekem!

— De nem is csináltad még meg, látom, hogy egészen üres a papirosod, szólt tréfásan Gabi.

— Majd megcsinálom. Nem olyan nagyon sürgős, csak holnapután kell beadni. Aztán nagyon nehéz ám, gondolkozni kell rajta, még pedig sokat. Ma pedig, tudja isten miért, kissé szórakozott vagyok.

— Magam is. Nem is okvetlenül szükséges, hogy ma mindennel elkészüljünk. Holnap is lesz nap, van időnk bőségesen.

— Akkor bizony inkább végig olvashatnád nekem azt a szép mesét a tündérr királynéről, amibe még a multkor fogtunk bele, mikor Klári néni meglepett.

Tercsike jót nevetett.

— Meglepett, de nem kapott rajta. Ügyesen a Gabi ölébe csempésztem a

könyvet, ő pedig a kabátja alá dugta és szerencsésen kimenekült vele.

— No, most nem kell félünk semmitől. A játékos fiókomba dugtam a könyvet, mindjárt előhozom. Nem is fogom többé eldugdosni. Tudom, Elek maga is nevelésnek fogja találni, hogy szép mesekönyvet kapunk ajándékba, de olvasni nem szabad, legfeljebb mikor játék ideje volna. Mintha olyankor kedve volna az embernek olvasással tölteni az idejét. Most sokkal kellemesebb lesz, meglásátok.

Igazat is mondott. Előhozta a mesekönyvet és Tercsike, aki legszebben tudott felolvasni, egészen elejéről kezdte a mesét. Jó hosszú volt és nagyon érdekes. Aztán meg mikor a tündérr királyné, meg az elvarázsolt királyfi és a többi mesebeli hős egy-egy nevezetes cselekedetét elolvasták, meg is állapotdakt és elvitatkoztak rajta, hogy ők mit csináltak volna, ha ők vannak ott a tündérr királynő meg az elvarázsolt királyfi helyén. Alig vették észre, mily gyorsan mulik az idő, csak akkor jutott eszökbe, hogy már későre járhat, mikor Elek betoppant. Nem valami jókedvűnek látszott.

— No, hol a róka? kiálták mindnyájan.

— Eh, ne is említsétek.

— Már ebből azt látom, hogy nem lótted meg, szólt Gabi nevetve.

— Nem hát. De most nem az a kérdés, hanem az, hogy ti hányadán vagytok. Miféle könyv ez? Mesekönyv? Hát ezt olvastátok?

— Persze, hogy ezt. A nagymamától kaptuk ajándékba, hát csak szabad talán olvasni?

— Hogyne volna szabad, ha elvégezték a dolgokat.

— Oh, az is meglesz. Már csak kevés hja. Azt holnap is elkészíthetjük, annál jobb lesz.

— Igen ám, de ma kellett volna elkészülni vele.

TALÁLT ÖZIKE. (Lásd a 63. lapon.)

— Ugyan ne izetlenkedjél, Elek, pattant ki Gabi. Már megint úgy beszélsz, mintha Klári néni volnál, mi meg a rabszolgáid, akiknek csak az szabad, amit te megengedsz.

— Csakhogy Klári néni nem járt rókalesre, jegyzé meg Tercsike.

Elek észrevette, hogy ezuttal nem lesz tanácsos nagy szigorúságot mutatnia. Sőt jó lesz inkább nevetésre fogni

a dolgot. Azért hát nem is fürkészte tovább a Gabiék dolgát, hanem nevetve mondá:

— No, azt jól is tette Klári néni, ha nem járt rókalesre. Magam sem megyek egyhamar azzal az együgyű vén csöszszel.

— Miért? Mi történt? Talán valami bajotok esett, vagy nem került elő a róka?

— Dehogyanem. Ott volt az.

— Hát mért nem hoztad el?

— Mert róka koma jobbnak találta odább sétálni.

— Ugy-e bizony, nem találtad el? szolt Gabi egy kis kárörömmel.

— Oh, biz' én eltaláltam volna, ha rá-lóhetek. De az ügyetlen vén János csak kezembe nyomta a puskát és mikor a róka előbujt, csak azt sugta: »Ott a róka, ifiur, lőjjön!« Én meg csak nyomtam, huzgáltam a puska ravaszát, de csak nem akart elsülni. »De hát lőjjön már, mindjárt későn lesz, odább illan, megszimatolt«, zsémbelt az öreg, én meg persze csak azt felelhettem, hogy nem lóhetek, ha olyan hitvány puskát adott, amely nem süll el. Ekkor kikapta a kezemből és nagyot nevetett.

— Már ugyan mért nevetett? kérdé Tercsike.

— Hát nem is volt rá oka, mert ő volt a hibás. Mikor kezembe adta a puskát, nem huzta fel a ravaszát, én meg azt hittem, hogy fel van huzva. Hát így persze el nem süllhetett. És még nevetett rajtam, aztán ott hagyott. No, majd megmutatom én neki, ha magamnak lesz puskám! Megigérte apácska, hogy vesz a jövő esztendőre.

— Akkor majd engemet is megtanítasz lőni, ugy-e?

— Majd meglátjuk. Ha apácska megengedi, hogy kezedbe kapd a puskát, ne félj, én nem fogom téled sajnálni.

(Folytatása következik.)

KUKORIKU PANASZA.

— Példázat. --

KUKO... kike... kor... koriku... keriki... lehetetlen! Teljességgel lehetetlen itt énekelni... Tönkre megy a gyönyörű hangom ebben a fülledt szűk udvarban. És hozzá még ez a csúf eső is... egészen berekedek... Nem, soha sem fogok többé énekelni... lemondok róla örökre, ám lássák, ha ide hoztak. Nem hallanak tőlem soha többé egy árva hangot sem! Nem, soha!

Igy zsörtölődött egy városi ház szűk udvarán Kakas ur, amint egészen összeázva menekült a tyúkolba. A tyukok, csibék hallották, de nem sokat törődtek, ők már ott növekedtek is fel s egészen nyugodtan kapargáltak, szedegették föl a szalma, polyva közt akadó magocskát.

De kakas ur nem hagyta abba a panaszt.

— Nézzetek rám, hát nem szörnyűség, hogy milyenné lettem? Egy héttel ezelőtt, mikor még ott kint éltem falun, szabadban, mindenki megbámulta fényes tollamat, gyönyörű tarajomat. És most! Erzem, hogy a tarajom már nem is piros többé, hanem fakó; pompás tollaim színöket hagyják, a hangom pedig, mely gyönyörűsége volt az egész falunak, elgyöngül, bereked ebben a rekedt, füstös szűk udvarban. Oh, mi itt rettentő zarnokság áldozatai vagyunk és én vagyok a legszerencsétlenebb áldozat.

A tyukooskák nem szoltak semmit, de olyanformát gondoltak, hogy Kukoriku barátjok csöppet sincs rosszabb

helyzetben, miut ők maguk és ha ők elviselhetik, hát neki sincs oka nagy panaszra. Kakas ur már éppen meg akart haragudni ezen a nagy közönyöségen, mikor a ház eresze alól gyönyörű ének hangzott fel. Kalitka függött ott a falon s a kalitkában egy kis pacsirta csattogott. Kukoriku álmélkodva nézett rá és szinte akaratlanul kiáltott fel:

— Nini! Hát te énekelsz, mikor szűk kalitkában fogva vagy!

— Valóban, szomorú fogság lett a sorsom, felelé a pacsirta. Sokkal szomorubb, mint a tied, mert te azelőtt is csak egy udvaron belül mozogtál és ha most szűkebb udvarban vagy is, mégis szabadon jársz-kelsz. Én arra születtem, hogy kint a szabad mezőn fészkeljek és fölemelkedve a magas kék égbolt felé, szabadon csattogtam, a meddig kedvem és erőm tartott. Most itt a szűk kalitkában fogva vagyok, de azért nem csüggedek. Talán hoz szabadulást a jövő és ha nem hoz, örvendek annak is, hogy sorsom nem lett még rosszabb s gyilkos golyó nem vetett véget életemnek, mint sok szegény társaménak. És mert a gondviselés feladatommá tette, hogy zengjek, hát zengek, amíg csak telik erőmből.

És folytatta dalát.

Kukoriku barátunk elszégyenkezve merült gondolatokba. Ime, ennek a kicsi madárnak nagyon sokkal rosszabb a dolga és nem panaszkodik kishitűen, hősi erővel viseli balsorsát.

— De már így nekem sem szabad panaszkodnom holmi apró kellemetlenség miatt. Nem is igaz az, hogy elvesztett a hangom. Meg is próbálom újra.

És gyönyörűen harsogva zendítette rá: Kukoriku! Kukoriku!

A TENGERFENÉK LAKOSAI.

(Képekkel az 56. és 57. lapokon.)

ÉHA-NÉHA a tenger felszínére vetődik egy-egy furcsa valami lény, melyről a legöregebb, legtapasztaltabb halász sem tudja, hogy micsoda. Csak annyit lát és tud, hogy nem hal,

nem is olyan állat, amilyenek a tengerben uszkálni szoktak. Honnan került elő?

Ha a halász nem tudja, megmondja a buvár, a ki merész vállalkozással a tenger fenekére szokott bocsátkozni, hogy elsülyedt tárgyakat keressen meg. Lát ő ott száz meg száz csodálatos formájú állatot, mely örökké a tenger fenekén él. Mert nagy népessége van a tenger fenekének, még pedig a legérdekesebb és legsajátságosabb teremtményekből. És ezek, ha csak valami ritka véletlen nem sodorja ki őket, soha sem jönnek elő a maguk biztos országából és nem láthatja őket más, csak a buvár.

Ámde még az is csak igen kicsiny része a tengerfenék lakosságának, melyet a buvárok látnak. Mert a buvár csak bizonyos közepes mélységig bocsátkozhatik le a tengerbe. Vannak a tengernek olyan óriási mélységei, a hova ember nem bocsátkozhatik le és még ha meg is tudná tenni, hasztalan tenné, mert ott teljes és örökös a sötétség, a

nap sugarai nem hatolnak keresztül a roppant víztömegben, mely 15–20,000 méter magasan hullámszik a tengerfenék

fölött. Pedig ezekben a mérhetetlen mélységekben is száz meg százféle lény él és egy részöket már ismerjük is.

A TENGERFENÉK LAKOSAI. *A hosszú bajszu rák.*

Mert az ujkori tudósok most már nem érik be azzal, hogy csak azt ismerjék, a mihez könnyen hozzájutnak. Ha még

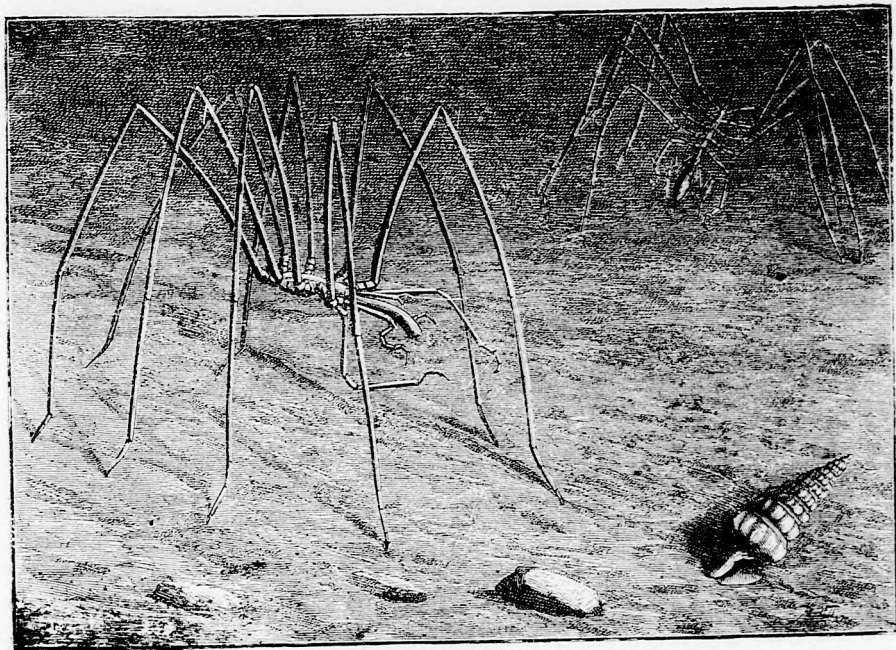
olyan mély is a tenger, kikutatják a fenekét. Ha ember nem mehet le oda, hát kitaláltak arra való eszközöket, me-

mérhetetlen
széle lény
jük is.

lyeket végtelen hosszúságu köteleken, sodronyokon lebocsátanak s végig gerebelik a tenger fenekét, aztán felhúzzák. És ilyen módon mindig új meg új csodás állatokat huznak föl. Ezekből mutatnak kettőt mai rajzaink.

Az egyik még nem igen mélyen választja a lakóhelyet, csak 3–4000 láb

mély víz alatt. Ez a rákok fajtájából való és van már tudományos neve is: nematocarcinus gracilipes. Kicsike jószág, nem nagyobb, mint a milyenek le van rajzolva. De a milyen kicsike, olyan furcsa is. Czérnavékony lábai háromszorta hosszabbak testénél, hát még a csápjai, melyet mi a rákjainknál bajusznak ne-

A TENGERFENÉK LAKOSAI. A tengeri pók.

vezünk! Ilyen bajuszsza semmiféle más élő teremtés sem dicsekedhetik, mert az hatszorta hosszabb az egész ráknál. És ezekkel a hosszú lábakkal, csáppokkal vígan uszkál a feneketlen mélységben.

A másokra ha rátekintünk, azt mondjuk, hogy pók. De biz az nem olyan nagyon bizonyos, a tudósok még nem bi-

zonyosak benne; pók-e vagy rák. A törzse hasonlít egy kicsit ehhez is, ahhoz is és a tudományos neve: pignogonid vagy pantopod. Bár óriási hosszúságúak a lábai, mégis csak nagyon lassan tud mozogni, a minek furcsa oka van. A törzse ugyanis olyan vékony, hogy a gyomornak és beleinek nem jut elég hely benne!

mutatják a
et le oda.
szöket, me-

elkisérem, csak ne lássam így busulni a kedves kicsikét.

Lolikának rögtön elálltak a könnyei, vigan fölugrott és lekapta az ágyról a gyönyörű napernyőcskéjét.

— Siessünk Lidi! Maga jó, magát szeretem! Azért is fogok ma eprészni, szedek sokat, de csak Lidinek hozok.

— Jól van, kísérd el, Lidi, szólt az öreg dada. De esernyőt vigyetek, hogy baj ne legyen.

— No persze! Majd ilyen gyönyörű napfényben esernyővel fogok járni. Itt van az én napernyőm, most már viszem végre.

— Azt nem szabad vinni. Ha a mácska itthon volna, nem engedné.

— De igen is engedné. Ő maga tette ki ide az ágyra.

— Akkor még nem fenyegetett a zivatar.

— Ugyan dada, ne akadékoskodjék már! szólt közbe Lidi. A zivatar még messze van, ha ugyan egyáltalán lesz. Addig eljutunk a kertbe.

Az öreg dada nem vitatkozhatott tovább, mert a kicsike ott a bölesőben nagyon nyugtalankodni kezdett, azt kellett csitítani, ápolgatni. Lolika tehát utnak indult Lidivel.

A kapuban találkoztak Edussal, a Lolika diák-testvérbátyjával.

— Hova indultok? Jobb lesz itthon maradni.

— Maradj itthon, ha tetszik. Én meg vagyok hiva a nénihez eperszüretre.

— Okosabb volna holnapra hagyni. De ha már még, az esernyőt vidd, ne ezt a csöppecske kis napernyőt. Nagy eső jön.

No tessék! Már Edus is eltanulta! Ugyancsak unalmasok mindnyájan azzal az örökös eső-emlegetéssel. Mintha bizony már örökké csak esőnek kellene esnie, még mikor nap süt is.

— Engemet ugyan hiába ijesztgetsz, mondá Lolika félvállról. Én is föllátok az égre, látom, milyen tiszta.

— Igen, erről az oldalról. De amonnan sötét felhők tornyosulnak. Innen csak a háztól nem látni. Nem ijesztgetlek, csak jó tanácsot adok.

— Köszönöm, nincs rá szükségem. Mi nem félünk, ugy-e Lidi?

— Nincs rá ok, az urfi csak ingerkedik, mert tudja, hogy a kisasszonyka már rég óhajt kísétálni a gyönyörű napernyőcskével. Ne is hallgasson rá.

Lolika hálásan és elégedetten tekintett Lidire. Mégis csak van valaki, aki jót akar vele. A többiek mind összeesküdtek ellene, hogy boszantsák; de most már nem fog sikerülni. Nem is vitakozott tovább, hanem ott hagyta Edust a faképnél.

A nap roppant forrón tüzött. Lolika nagyon nagyra becsülte azt a jeles eszű embert, aki a napernyőt kitalálta. Ennél nincs jelesebb portéka.

— Reám hiába süt a nap, ugy-e Lidi? szólt büszkén. Így most már egészen más ám sétálni, mint a mikor még csak az a széles karimájú kalapom volt. Attól bizony süttött, vakított a nap. De most úgy járok, mintha valami kis sátor volna fölöttem.

Nem is sietett nagyon, hadd lássa mentül több ember, milyen gyönyörű napernyője van. Csak az volt a kár,

hogy az emberek mind nagyon siettek, mintha mindenkinek nagyon sürgős dolga lett volna.

Amint kiértek az utcából a kertek alatti utra, Lolika becsukta a napernyőjét. Itt már nem látja senki. De meg nincs rá szükség, mert már nem süt a nap, az egész égboltozatot óriási napernyő fődte el sűrű fekete felhők alakjában. Egy-egy villám cikázott végig rajtuk s tompán követte a haragos mennydörgés.

— Mégis jó lesz egy kicsit sietni, szolt Lidi. Még jó messzire vagyunk a néni házától.

Ugy látszott, hogy Lidi most már mégis aggódott egy kicsit. Nem is éppen ok nélkül, mert a következő pillanatban nagy csöppekben eredt meg a zápor, még egy percz mulva pedig már javában zuhogott. Lidi kézen fogta Lolikát.

— Fussunk . . . nagyon megver a zápor.

Nagyon szaporán nem futhattak, mert a Lolika apró lábai nem igen birták. Menekülni sem volt hova, mert csupa kerítés, palánk közt vezetett az ut. Meg kellett kerülni a sarkot, hogy a néni kertjének és házának kapujához jussanak.

— Oh, nyakamba csorog az eső . . . végig folyik a hátamon! sohajtott Lolika.

— Nyissa föl a napernyőjét és tartsa a feje fölé. Az is megvédi egy kicsit.

Lolika meg is tette és nagy örömmel tapasztalta, hogy ez milyen jól megvédi. Az eső nem éri többé az arcát, sem a nyakát.

— Lám, milyen jó az én napernyőm! Hiszen esernyőnek is lehet használni. Szeretném már most tudni, hogy a mama miért nem engedte használnom, mikor eső esett?

Erre Lidi nem felelt. Bizonyosan maga is úgy gondolkozott, hogy annak nem lehetett igazi jó oka.

Átázva, sárosan értek el a néni házába. A néni és Emmike kissé csodálkoztak, hogy Lolika ilyen zivatarban is eljött, de azért persze szívesen látták, a jó néni pedig legelőször is arról gondoskodott, hogy Lolikát teljesen száraz ruhába öltöztesse. Az Emmike ruhái éppen jók voltak reá is. Így tehát a nagy megázásnak semmi különösebb baját sem érezte s pár percz mulva már vigan játszadozott Emmikével. Az eprzésből semmi sem lett ugyan, mert a kertbe nem lehetett kimenni; de találtak ők a szobában is elég kellemes játékot, aztán jó ozsonna következett és már majdnem estére járt az idő, mikor Lolika hazamenetelre gondolt. Lidi már rég hazament, de a néni majd elkísérteti. Most már nem kellett félni esőtől, a nyári zivatar elvonult s a nyugovóra szálló nap szépen kisütött a szétszakadozott felhők közül.

— Hol is a napernyőm? kérde Lolika. Te még nem is láttad, Emmike. Nézd, milyen gyönyörű!

A gyönyörű napernyőt az előszobában feszítették ki, hogy száradjon. Meg is száradt. De amint Lolika ránézett, majd kővé vált rémületében.

Mi lett a gyönyörű napernyőcskéből! A szép kék szín tele volt csuf pecsét-

tekkel, azok a kedves fehér virágok és madarak pedig mocskos kék festékkel mázolódtak be. A ragyogó fehér fogója csupa folt lett, az a kedves csokor pedig összegyűrött, színéből kimosott rongy. Siralom volt ránézni.

Meredten bámult rá Lolika egy ideig, aztán hangos zokogásra fakadt.

— Oh, mi lelte az én gyönyörű napernyőskémet!

— Ez bizony tönkrement, szólt a néni. Valóban kár érte. De hogy is ereszthettek ezzel utnak, mikor zivatar fenyegetett. Hogy nem tudtak esernyőt adni.

Lolika elhallgatott és nagyot sohajtott. Aztán még keserűbb zokogással futott a nénihez és ölébe temette az arcát.

— No, no kedveském, már megesett a baj, nem tehetünk róla, ne sirj oly nagyon.

— Oh, de mikor magam vagyok az oka... a mama... a dada... Edus... mind elleneztek, csak Lidi biztatott. És én azt hittem, hogy csak Lidi szeret igazán, ő akarja javamat, hogy szép napernyőmnek örüljek.

Lassan-lassan elmondta az egészet s a néni elkomolyodva mondá:

— Csakugyan magad vagy oka és egy kicsit a gondatlan Lidi is. Kár, hogy ilyen kedves holmid elpusztításának az árán kellett megtanulnod, hogy sokszor épen azok akarják leginkább javunkat, a kik nem teljesítik kedvünket és azok vezetnek bajba, a kik könnyen megteszik, amit kívánunk. Most már

nincs más hátra, mint hogy töredelmesen bocsánatot kérj mamádtól.

Ezt Lolika meg is tette. De azért még sokáig megmaradt csöndes búbánata, mert ezen a nyáron új napernyőskét többé nem kapott, a régi csufot pedig nem használhatta. Nagy kárából talán mégis haszna lesz, ha nem felejtí a néni szavait.

KELLEMES VÁSÁR.

(Képpel a czimlapon.)

MIKOR beköszönt a gyümölcsöshozó nyár, Lajoska bizony nem igen tudta, örüljön-e neki vagy sem. Mert hát igaz, hogy itt a sok jó cseresnye, meggy, barack, szilva, körte, de mi haszna? Csak csupa merő boszuság és gyötrellem. A merre végig megy az utcákon, mindenfelé árulják a tömérdek jó csemegét. Veszí is, akinek van pénze. De akinek nincs! Az csak nézi, nézi és busul, hogy az a sok jó nem az ő számára való. Lajoska pedig éppenségesen így volt. És mi tagadás benne, ilyenformát gondolt akárhányszor a két évvel idősebb Lenczi is, csakhogy ő már nem panaszkodott oly nagyon.

— Hiszen kapunk otthon, biztatta öccsét.

— Kapunk! De mennyit! Éppen csak hogy egy kis kóstolót. Mikor legjobban esnék, akkor már elfogyott és a mama mindig azzal biztat, hogy éppen annyi elég. Pedig dehogy elég!

Lenczi sem tagadta, hogy egy kicsit több sem volna még nagyon sok. De mikor a mama oly nagyon szükön bánik ezzel a jó nyári gyümölcsessel! Meg kell nyugodni benne.

Lajoska bizony nem tudott megnyugodni és ma el is tókélte, hogy egyszer végre ő is csinál magának jó napot. Nem árulta el senkinek előre, még Len-

ny töredelmétől.

te. De azért sönkes bűbáj napernyőcsé régi csufot Nagy kárából nem felejtí a

SÁR.

gyümölcsöshöz y nem igen y sem. Mert jó cseresznye, körte, de mi boszuság és egy az utcázótömerdek jó van pénze. k nézi, nézi jó nem az pedig éppen-gadás benne, nyszor a két akhogy ő már on. on, biztatta

! Éppen csak or legjobban és a mama éppen anyyi

y egy kicsit von sok. De szükön bánik el! Meg kell

ott megnyu-hogy egyszer k jó napot. re, még Len-

czinek sem. Pedig együtt indultak s mindegyiköknek volt néhány krajczárkájok. A mama adta, hogy a papirkereskedésben vegyenek tollat, plajbászt, irkát és más szükséges iskolai holmit, a miből már éppen kifogytak.

Már közel voltak a bolthoz, mikor Lajos megszólalt:

— Menj csak előre, Lenczi, én is mindjárt ott leszek.

Lenczi be is ment a boltba és megvásárolta a maga holmiját; aztán egy kicsit várt, de mert Lajoska nem jött, hát Lenczi megindult hazafelé. Alig lépett azonban ki az utcára, már látta, miért maradt el Lajoska: javában vásárolt ő is, de nem holmi unalmas irkát, tollat, hanem pompás cseresnyét. Az igazat megvallva, Lenczi irigykedve nézte és hamarjában szinte sajnálta, hogy neki is nem jutott ilyen vásárlás az eszébe. De aztán mégis csak jobbnak találta a maga vásárlását és komolyan mondá:

— Mit mond majd a mama? Nem erre kaptad a pénzt... és nem lesz irkád, sem plajbászkod...

— Majd lesz... majd módját ejtem, hogy az is legyen. A mama pedig nem fog semmit tudni, ha csak te el nem árulsz. Ha pedig elárulsz, majd megfizetek értte, ne félj!

Lenczi nem árulta el, de elárulta Lajoska magamagát. Addig nem ment haza, míg az egész nagy halmaz cseresnyét meg nem ette. Ez pedig sokáig tartott. Eleinte gyorsan kapkodta be, de mikor a felén volt, úgy kezdte érezni, mintha már nem volna olyan jó. De csak ette. Utóbb már alig bírta lenyelni, de ha megvette, csak nem dobhatja el? Meg is ette mind. Otthon aztán nem kellett az ozsonna, amit a mama mindjárt gyanusnak talált. Estére pedig Lajoska már olyan beteg lett, hogy nem lehetett többé titkolni, az orvos mihamar ki is vallatta, s kiderült minden.

Vagy négy napig ágyban feküdt Lajoska és jóféle csemege helyett keserű orvosságot kellett nyelnie. Mikor pedig meggyógyult, büntetésül még három napig csak száraz kenyér volt az ozsonna. Lenczi pedig ez idő alatt mindig pontosan megkapta a maga rendes porcióját a gyümölcsből. Sohajtozva nézte Lajoska:

— Akkor egyszer volt sok... azóta egy hete semmi... beteg is voltam, irkám, tollam sincs, a mamácska is haragudott! Mégis jobb lesz talán, ha jövőre nem azt teszem, amit a torkosság sugdos.

TALÁLT ÖZIKE.

(Képpel az 53. lapon.)

JÁMBOR kicsi özike,
Eteti a Misike;
Eteti a tenyeréből,
Kis Mariska kenyereből.

Ott lelték a lomb alatt —
S el a kis öz nem szalad,
Csak szelíden sír, mekeg, —
Jaj, talán bizony beteg!

Évi néni a dada
Már-már könnyet ontana
S gyöngye szivü kis Maris
Már-már szinte sirna is.

De Misi kemény fiú,
Nem lesz mindjárt szomorú
És azt véli: hátha tán
Éhes a szegény csupán?

S im kenyérkét nyujt neki,
Tenyeréből éteti; —
Nem beteg már az özike, —
Jeles doktor a Misike!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „Kis Lap“ XLI. kötet 2-dik számában közölt kockarejtvény megfejtése:

J	U	L	I	A
U	G	A	R	
L	A	P		
I	R			
A				

Helyesen fejtették meg: Degenfeld Kristóf, Strasser Elza, Seefehlner Emilia és Aranka, Kertész Ernő és Zoltán, Schick Elzuska. (remélem, őszintén megírod jövőre is, ha a megfejtés nem egészen a magad erejéből telt: a míg belegyakorlódol, addig egy kis segítség megjárja, de azután magad törd a fejedet, mert éppen ez a cél. F. b.) Finitzer Gizella, Uferbach Gizella, Szelnár Iluska, NagyJenő, Feischl Irma, Berger Irén, Moesz Izabella és Iluska, Papanek Irén, Dvorszky Paula, Moser Ferencz és Miksa, Stern Ilona és Irma, Varga Rózsa, Székely Józsa, Gombos Ida, Visontai Ilonka, Roheim Ilonka és Irénke, Spitzer Zoltán.

*

A „Kis Lap“ XLI. kötet 2-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:
„Önképző kör.“

Helyesen fejtették meg: Berger Irén, Witz Artur és Dezső, Uferbach Gizella, Schick Elzuska, Stern Ilona és Irma, Varga Rózsa, Moesz Izabella és Iluska, Roheim Ilonka és Irénke.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

A magyar Gazdasszonyok Orsz. Egyletének növendékei. A fénykép megküldésével valóban nagy örömet szereztek nekem s fáradozásom ilyen elismerése, számomra a legkedvesebb jutalom. Gyűjteményem egyik kedves darabjánál fogom megőrizni. A szíves megemlékezésért fogadjátok köszönetemet. — **Versezre.** Megfejtés érkezett Versezről, aláírás

nélkül. A levélen nyomtatott czimjelzés olvasható: Osztóies Iván ügyvéd. Az ügyvéd ur aligha foglalkozik a »Kis Lap« rejtvényeinek megfejtésével, csak az ő papírját használta a megfejtő, a ki ezekből talán magára ismer és megérti, hogy nevét nem találhatja a megfejtők sorában, ha nem írja oda a megfejtés alá. — **Jolánka.** Te is csak keresztnévedet írtad alá s így nem sorozhattalak a megfejtők sorába. Mert Jolánka nagyon sok van kis olvasóim közt s honnan tudhassam, melyik vagy? Hogy az »Ezüst barlang« czimű elbeszélés nagyon megnyerte tetszésedet, annak örvendek; de most egy ideig másféléknek van a sorjuk, mert más kis olvasótársaid kívánságára is figyelemmel kell lennem. Idővel majd ismét olyanféle következnek. — **Witz Artur és Dezső.** Szorgalmas gyűjtétek a szegények javára dícséretet érdemel. Remélem, a nyaralás jó egészségtekre fog válni. — **Kelemen Blanka.** A kiadó-hivatal arról értesít, hogy abból a régi évfolyamból már nincs példány. — **Varga Rózsa.** A rejtett szót pontosabban kell meghatározni. Az, hogy »minden országnak van«, nem meghatározás, mert minden országnak nemcsak határa van, hanem sok minden egyebe! és »minden fának van« nemcsak ága, hanem törzse, levele sat. Tehát gondosabban megszerkesztve küld be újra. — **Deutsch Róbert.** Rövid felhívásodat, hogy minél hamarabb küldjem meg neked a »Titok« czimű színművet, nem egészen értem. Ha azok a régi számok kellene, melyekben a szindarab hajdan megjelent, akkor az illető szám megjelölésével a kiadó-hivatalhoz kell fordulnod, mely teljesíteni fogja kívánságodat, ha ugyan még van példány azokból a régi számokból. — **Lövinger Lenke.** A cseresznyezáradat küldd a »Kis Lap«-ban minap közölt czimre. Soraidat szívesen vettem, de még szívesebben fogom venni, ha addig is, míg egyenes sorokat nem tudsz vetni, vonalozott papíron és gondosabban, rendesebb írással írsz. Sikerülni fog az, próbáld csak meg. — **P-k Irénke.** Csupán egyes betűkkel jelzett név nem kerülhet a megfejtők sorába, mert annak semmi értelme sem volna. Aki nem akarja, hogy a neve ott legyen, egyszerűen nem küldi be.

JÓTÉKONYSÁG.

A nyári szünidei telep részére: Kepich Irén (egy általa rendezett színi előadás jövedelmeké) 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón.
Forgó bácsi.